

pa se mora hlev tudi očiščevati gnojnega so-
puha. (Konec prih.)

Sejmovi. Dne 15. februarja v Račah, v
Sevnici, na Ponikvi, v Brežicah in v Žalci.
Dne 16. februarja v Bučah pri sv. Miklavži,
na Podplatu in pa v Vidmu. Dne 19. februa-
rija na Gornji Polskavi in v Pišecah.

Dopisi.

Od sv. Križa pri Slatini. (Nemškuta-
rija. Zakletev.) Med našimi liberalci — nem-
škutarji je vedna beseda: Duhovniki so krivi,
da davek vedno bolj raste. Posebno hudi so
na rajnega č. g. Rajča, nekdanjega državnega
poslanca, da je on zakrivil, da so tako grozo-
vito dače na vse strani poskočile, v novem času
pri žganji. Zatoraj pa tudi s tem ljudi begajo
posebno pri volitvah, rekoč: Kaj boste duhov-
nike poslušali, oni za svoj žep delajo in pogo-
vori med nemškutarji so: „Farska torba ni ni-
koli dosti polna!“ Jaz sem si mislil, koliko je
kaj v tem resnice in sem pozvedoval pri du-
hovnikih, koliko da oni vlečejo iz državne bla-
gajnice. Mislil sem si, da ima kaplan že kak
tisoč goldinarjev letne plače, kakor kaki pro-
fesor na gimnaziji ali c. kr. sodnijski pristav ali
vsaj toliko, kakor kakšni davkarski pristav,
sedem ali osem sto goldinarjev. Dalje sem si
mislil, da imajo gg. župniki, da ne rečem premalo,
petnajststo ali dva tisoč goldinarjev, kakor
kakšni okrajni sodnik; pa začudil sem se, da
imajo navadni kaplani tri sto goldinarjev od-
merjenih in s tem si še morajo sami hrano pla-
čevati. Župniki pa imajo okoli šest sto goldinarjev,
toraj vidite, kako grozno so duhovniki za svoj
žep delali, kateri so vsaj toliko študirali, ko-
likor kakšni profesorji ali c. kr. uradniki. To
vsem tistim, ki toliko kričijo proti visoki plači
duhovnikov. Če hočete, gg. liberalci vedeti,
zakaj so davki tako veliki, vedite, da je k temu
posebno krivo oboroženje vojaško, ki gotovo čez
sto milijonov goldinarjev stane. To je tako ime-
novani oboroženi mir. Ne sumičite drugokrat
duhovnikov, ako ne veste, kdo visoke davke
povzročuje. — Se nekaj! Lansko leto so si pri
nekem volilnem shodu po nasvetovanju nekega
kmeta — po domače mu je ime „Ledinski Jaka“,
— zaprisegli, da bodo nasprotno duhovnikom
volili, v roke segli, rekoč: „Naj vsakterega
od nas h...č vzame živega ali pa mrtvega, če
ne bomo tako volili, kakor smo se pogovorili,
same nemškutarje, nasprotnike duhovnikom.“
Lansko leto je to prisego samo eden prelomil,
ni ga h...č vzel. Pri zadnji volitvi se jih je
pa od teh zapriseženih že več spametovalo in
z narodnjaki volilo. Bog daj, da bi se v krat-
kem vsi spametovali in ne v brezversko-nem-
škurski rog trobili.

K. P., kmet.

Iz Ribnice na Pohorju. (Popravek.) V
dopisu „z Ribnice“ Vašega cenjenega lista dne
31. prosinca t. l. št. 5. na moje opravičenje,
se nahajajo spet neresničnosti in na podlagi 19
tega člana tiskovne postave Vas še enkrat
prosim za sledečo popravo: *) Že v mojem zad-
njem opravičenju sem omenil, da je občinski
račun bil vsako leto skozi 14 dni k občnemu
spregledu razpoložen in da se od nobene strani
ni kedaj kak ugovor napravil. Posebno pa po
sklepu zadnjega računa za leto 1888 se je ob
nedeljah dne 6 in 13. prosinca po službi božji
zopet oznanilo, da leži račun skozi 14 dni k
občnemu spregledu razpoložen, pri kateri pri-
liki so bili tudi davkoplačevalci še posebno po-
vabljeni, o delovanji ali gospodarjenji občine
se prepričati, ne pa po krčmah svojih jezikov
brusiti, zakaj pa niso prišli? Kdor je v stanu,
meni najmanjšo krivičnost dokazati, dobi od
mene 100 goldinarjev v dar. Da so bile doklade
te občine in sicer leta 1885, 40%, 1886, 38%,
1887, 57%, 1888, 42%, višje od onih občine
Janževrh, je pripisovati okoliščini, da je tu-
kajšnja občina leta 1886 plačala 461 goldinarjev
cerkvenih stroškov iz občinskih doklad med
tem, ko je občina Janževrh od vsakega sem
ufaranega posestnika posebej, na-nj spadajočo
svoto pobirala. Računi ležijo sedaj pri novem
gospodu predstojniku in gotovo bi tudi on še
zdaj bil pripravljen dati zaželena pojasnila.
Tudi je treba omeniti, da ima osrednja občina,
vedno več stroškov od drugih. Da je postal
Kališnik posestnik enega kosa zemlje, je bilo
občinskemu predstojništvu neznano. Sicer pa
ni bil ta ali Krajnc v zapisniku, kateri se je
meseca avgusta od c. k., davkarnice dobil, za-
znamovan, in še enkrat izjavim, da nobeden ni
reklamiral. Če je bila volitev nepostavna, za-
kaj pa se ni protestiralo? Rudolf Tommasi.

Od sv. Lovrenca ob kor. železnici. (Ve-
selica „kmet. bral. društva.“ **) To je bil za
naše društvo zopet svečani dan. Imeli smo ve-
selico, kakoršnja more prirediti na daleč okoli
le naše društvo. Ob določeni uri jeli so se
zbirati udeleženci; žal, da med njimi nismo
videli nobenega zastopnika sosednjih bratskih
društev. Prvi glasovi dobro ubranega kvarteta
ustavili so medsebojne pogovore; pazljivo in po-
zorno sledilo je občinstvo, večji del zavedni
kmetje našega okraja, posameznim točkam vspe-
reda. Glavni točki bili ste govor g. drd. med.
Josipa Rakeža iz Gradca in veseloigra „zakon-

*) G. Tommasi pač ne pozna tega „člena“, sicer bi
se ne skliceval na-nj pri tej svoji popravi. Nas ne veže
§ 19 tisk. postave glede nje, vendar jo priobčimo kajti
nam hodi za pravico in resnico in ne za kako sovraštvo,
torej tudi ne za tako do g. Tommasija, sicer pa po-
pravljiva mož nekaj, česar ni bilo v našem dopisu. Ured.

**) Naslednjih troje dopisov smo prejeli od odlične
roke, izmanjkuje nam sicer prostora, vendar pa jih uvr-
stimo že v tem listu, ker so v ozki zvezi med seboj. Ured.

ska šol.“ G. govornik risal nam je upliv ženstva na narodnost v tako lepih in zbranih besedah, da je očaral mlado in staro, može in žene. Mladenčem vskipelo je srce radosti in ponosa, ko se jim je dičila ljubeznjiva podoba slovenskega dekleta v tako živih bojah z najlepšimi deviškimi čednostmi. Možem so se dvigale prsi, ko se je pela slava pridnim in vzornim gospodinjam slovenskim. In marsikatere mu udeležencu zaigrala je solza radosti in ginjenja, ko nam je g. govornik z v srce segajočimi besedami predočeval blaženo podobo skrbljive, ljubezni polne slovenske matere. Da tako ženstvo ni brez dobrega in blagega upliva na rodovino svojo in po tem potu na celi narod, o tem nikdo ne more dvomiti. To se lahko opazuje sosebno pri nas Slovencih in v prvi vrsti imajo zaslug v tem oziru kmetške matere, o katerih tako lepo poje pesem, ki pravi:

„Kar mož nebesa so poslala,

Da večnih nas otmó grobov, —

Vse mati kmetška je zibala,

Iz kmetških so izšli domov.“

Grobna tišina je vladala med izvrstnim govorom g. Rakeža, ko pa je končal, zaorili so burni živio-klici in od vseh strani zahvaljevali so se kmetje za ta izborni duševni užitek in izraževali so željo, da bi bilo kaj takega večkrat slišati. Ta izjava je pač jasen dokaz, kako podle in lažjive so trditve naših nasprotnikov, češ, preprosto ljudstvo ne razume slovenskega jezika, kakor se sedaj v šolah uči in v uradih rabi. Ravno lepa in ugajena beseda g. govornika je občinstvu najbolj ugajala.

Od sv. Lovrenca na kor. žel. (Veselo-igra) se je predstavljala pri veselici „km društva“ tako gladko in izborno je ugajala, smelo rečem, tudi najbolj kritičnemu občinstvu. Gpd. Minka Korman očarjevala je nas dosedaj v vsaki ulogi svojim spretnim igranjem, a reči moramo, sedaj se je sama prekosila. Bolj ljubeznjive in skrbljive mlade žene na enej — in bolj jezljive, prepirljive in trmaste na onej strani, kakor je bila Rezika, si ne moremo misliti. Vidi se, da je bilo njeno igranje vsekoli premišljeno. Enaka hvala gre njenemu marljivemu bratu, g. Petru Kormanu, ki je igral vladnega tajnika, kakor da bi bil vse svoje dni akte prebiral, in mladega moža liki onemu, ki je že sam skusil grenkosti in sladkosti medenih tednov. G. stric je s svojim do vtipnim kretanjem in s svojo izvorno zunanjo-stjo prouzročeval občni smeh. Zares ponosni moramo biti, da imamo takih moči — in hvala Bogu imamo jih še več, ki bodo o priliki tudi zopet pokazali svoje zmožnosti. Po končanej igri bila je prosta zabava. Izvrstni naši pevci peli so še mnogo lepih pesmic, vmes pa se je napivalo, tako smo se veselili do pozne noči.

Od sv. Lovrenca na kor. žel. (Veseli razvoj) in napredek našega društva dela našim janičarjem seveda mnogo preglavice. Znani osnovatelj šulvereinskih veselice, ki mu skoraj vsaka spodleti, zagnal se je to krat v svojega tovariša, ki mu jih bo, upamo, že še pošteno posvetil. Čudno se nam zdi, da zamašuje prazne predale svoje Mariborske znanke z latin-skimi floskulami, saj še nemškemu jeziku ni popolnoma boter, in se toliko razume na-nje, kakor, da po domače govorimo, bik na orglje. Nekaj ptičev te baže imamo tudi v Puščavi, hvala Bogu, da jih je že malo in da je njih vedenje bolj smešno, kakor nevarno. Naj hujsi med njimi in njih vodja, zaradi zlobnega svojega jezika vsem poznan, je oni, ki je še pred leti, ko so tisti, katere sedaj obira, že davno obdelovali posestva svojih pradedov, še onstran Drave kot samosrajčnik plezal za svojega očeta drobnico. Sedaj pa se šopiri po krčmah in obdeluje s svojim dolgim jezikom vse, ki ne trobijo v njegov rog. Posebno zoperni so mu narodni duhovniki in učitelji — te bi menda najrajši poslal v deveto deželo. Kmetje, ki so po njegovih mislih sami buteljni in tepci, bi potem pa že spravil pod nemčurska svoja krila. Pa polagoma, stric, da ne ostaneš sam to, kar druge nazivaš. Ta junak zbral je na dan naše veselice nekaj somišljenikov, eden izmed njih še ene nemške besede ne ve spregovoriti. Najbrž so obhajali sedmino popolnoma uničenemu občinskemu odboru svoje stranke. Pri zadnjih volitvah propal je namreč v Činžatu zadnji odbornik iz nasprotnega tabora. To je seveda hud udarec za našega junaka, ni čudo, da tako bruha žolč in strup nad vsem, kar je slovensko, a čakaj, stric, še boljše pride. Doživeti hočeš še več veselja nad našim občinskim odborom. Do tedaj pa z Bogom!

Iz Slatine. (Hina v ščina.) Znani velikomec L. Miglič bil je pri slovenski veselici, dne 30. januarija na Takelcah tik sv. Križa, kjer so prelepo slovensko pesem „Slovenec sem“ popevali. Ko to omenjeni gost sliši, pozabi na svoje nemško ime in nemščino in začne tudi poleg iz celega grla „Slovenec sem, od zibelje do groba ne gane moja se zvestoba“. Vprašamo se, kaj bode poslej iz njega? Doslej je bila pri njem zvestoba že zdavno zginila, on namreč Slovence grdi, kjer le more. Bog vé, če ga bo kedaj pamet srečala, da bi v resnici postal Slovenec.

Od sv. Jurija na Ščavnici. (Nemila smrt) Smrtna kosa mahnila je s svojo koso, dne 24. pr. m. ob 9 uri predpoldnem in pokosila 59 let staro soprogo Josipa Lasbaher, posestnika pri sv. Duhu na Stari gori, župnije sv. Jurija na Ščavnici, Jozefo Lasbaher, rojeno Borovič, po 10dnevnej bolezni, prevedeno s svetimi zakramenti. Ranjka je bila lep izgled za-

konskim ženam, za to, ker je izredila tri izvrstne sinove, med temi nam znanega duhovnika reda jezuitov. Josipa Lasbaher, doktorja in profesorja modroslovja v jezuitskem kolegiju v Kalksburgu na Avstrijskem, edino hčer, katera pa je dne 29. junija l. 1887 v Begunjah na Gorenjskem Kranjskem kot izgledna „usmiljena sestra“ umrla. Izgubili pa so tudi sosedi dobro sosedo, kar je pričalo obilo ljudstva pri pogrebu navzočega. Njeni zapuščeni in vsi, ki so pokojno poznali, po njej žalujejo. Naj počiva v miru!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Nj. veličanstvi, svitli cesar in cesarica s prevzv. hčerjo, Marijo Valerijo, bivate od ponedeljka v Budimpešti. Tam mošnje prebivalstvo ji je vzprejelo s tihim a tem bolj ganljivim sožaljem. — Drž. zbor razpravlja načrt postave o skladiščih, o poslopih, ki se priredé na nekaterih krajih za to, da se shranijo v njih deželni pridelki in ob enem postavijo na prodajo. S časom utegne tako skladišče prinesiti kmetom koristi, se ve, če ne bode v rokah judov. — V tem, ko v nekaterih krajih že pojemlje veselje do kat. pol. društev, snuje se njih na nemškem Štajarji še zmerom novih; pri sv. Lovrenci v Muriškem dolu so odprli uno nedeljo tako društvo prav slovesno. Drž. poslanec Kaltenecker je poročal ob enem o svojem in o delovanji svojih tovarišev v drž. zboru. Udov pa se je bilo že koj prvi den 208 vpisalo. — Nemški liberalci v Celovci so sila žalovali, ko je bil nemški cesar Viljem umrl, sedaj, ko je umrl tako nenadoma na š. cesarjevič, pa se ni videlo pri njih nobenih znamenj žalosti taki so vam to domoljubi! — V Štebnu pri Zili je prenehala podružnica šulvereina. slov. možje so se spame-tovali, ter so ji obrnili hrbet a zdaj je za to, izlasti pri tamošnjih učiteljih strašna jeza nanje. Sodnji den pa menda le ne bode za voljo tega! — V nedeljo je bil v Ljubljani nekak „ljudski shod“, t. j. nekaj delalcev se je zbralo in so pri tem pridno ropotali zoper vse, kar jim ni po volji. Najbolj pa jih je vjezilo, da še je ljudi, ki imajo premoženje, pa ga ne dajo — delalcem. To je čudna slepota, kdo jim bi pač neki potlej dajal dela, kruha, ko bi ne bilo več taci, ki bi jim ga mogli plačati in to še predno kaj dobi za tisto? Zastonj išče delalec dela, če ni človeka, ki ga ima in mu ga plača. — „Sokol“, slov. telovadno društvo v Gorici se razvija lepo in dobiva čedalje več prijateljev v mestu. Na občnem zboru zadnjo nedeljo je bilo lepo število krepkih telovadcev. — Slovenci se v Trstu že pripravljajo za mestne volitve. Politično društvo „Edinost“ pa tirja slov. ljudsko šolo v mestu, mestni očetje

— blizo vsi vroči Italijani — pa se je branijo na vse pretege. — Dr. Schlindtner, svoje dni namestnik kr. notarja v Zagrebu, je dobil sedaj za svoje goljufovanje 12 let težke ječe, težko pa, če se še kaj povrne ogoljufanim rodbinam. — Po ogerskih višjih šolah še vedno ne dajo dijaki mirú ter se repenčijo zoper novo vojaško postavo. Človeku pa se dozdeva, da imajo drugi ljudje svoje roke pri tem, ljudje, katerim se godi najbolje, če so drugi — nezadovoljni in taci, tihotapev je veliko pod krono sv. Štefana.

Vunanje države. Sv. Oče so poslali po brzozjavu tolažbe avstrijskem cesarju in je sam svitli cesar rekel, da so mu bile, te besede v največjo tolažbo, ki je na svetu mogoča. — V Rimu še ni konec nemirov, kriva jih je nekaj vlada sama, ker je pustila, da je prišlo zmirom več delalcev v mesto, za delo pa jim ni skrbela. Reve so se nadjali bogatih zaslužkov, našli pa so le lakote in še večje, kakor so jo imeli domá. — V drž. zboru so izvedeli, da ima letos Italija za 191 milj. več stroškov, kakor dohodkov. Ta novica je hudo spekla vse, ki so doslej znali in govorili vedno o veliki sreči zjedinjene Italije. Ali bodo še poslej naši Italijani hrepeneli ven — v srečno Italijo? — General Boulanger je na novo izginil iz Pariza, vlada si je za voljo tega v velikem strahu: kaj če kje general obiskuje na tihem svoje prejšnje tovariše, generale po drugih mestih? To bi seveda bilo nevarno za vlado, ko bi dobil mož višje vojaštvo za se. — Irski škofje so se potegnili za poslanca O'Briena, moža je vlada zaprla ter ga je vrgla v ječo, ne da bi se on bil zagrešil kaj zoper postave. — Nemški kancelar, knez Bismarck, ima sedaj hude dni. Nekaj ga je zdravje jelo zapuščati, nekaj je prišel cesar njegovim spletkam na sled ter nima več zaupanja va nj. Tako se pravi, vendar pa mi nimamo veliko zaupanja v te govorice, kajti Bismarck ni mož za to, da bi mu kdo izpodbil stol, vsaj tako lahko bi to delo ne bilo. — Za voljo nesreče na ruski železnici pri Borkih vrši se v teh dneh kazenska obravnava. Kakor pa je podoba, bode nje konec ugoden za obtožence, kajti car sam ne želi obsodbe. — Mati bolgarskega kneza, princezinja Klementina se je vrnila z Dunaja. Knez Ferdinand je odredil, da se vzviša število pešcev za 12 polkov. — Srbija ima sedaj dovolj denarja t r ne čuti potrebe za novo posojilo. Taka novica se sliši pač redko. — Pravoslavni patrijarh v Carjem gradu ni potrdil ločitve zakona kralja Milana in Natalije. Kaj bode pač Milan sedaj storil? — Iz Turčije gre glas, da je izplačala ona vso zaostalo vojno odškodnino Rusom. Glas ta pa ni za to, da mu veruješ. — Grški kralj Jurij obiše sultana v Carjem gradu, ko se vrne iz Petrograda, kjer bode